

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΣΕΡΛΟΚ ΧΟΛΜΣ

ΤΟΥ ΚΟΝΑΝ ΝΤΟΥ'Α

Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΔΟΥΛΕΜΠΟΡΟΥ

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

Α δεν είχε στο γραφείο σας, κύριε; ρώτησε κατάπληκτη ή αγαθή νοικοκυρά. Ο Ζάμεσον λείπει από χτές το βράδυ, και μου είπε πως θα ξενυχτούσε στο γραφείο σας.

—Τί!... Πώς; Δεν ήρθε καθόλου εδώ, είπατε! φώναξε τρομαγμένος ο συμβολαιογράφος. Μα έγω τον έστειλα σήμερα το πρωί εδώ!...

—Θέέ μου! άφησε μία τρομαγμένη κραυγή η νοικοκυρά του Ζάμεσον. Θα του συνέβη κανένα δυστύχημα, γιατί χθές ακόμα μου λέγε ότι τον παρακολουθούσαν κάτι ύποπτα άτομα.

—Δολοφονήθηκε!... άφησε μία ύποκρηφη κραυγή ο συμβολαιογράφος άχρυστατος. Κι είμαι έγω ο αίσιος!...

Αυτή τη στιγμή άκούστηκε να χτυπά δυνατά και παραταμένα το κουδούνι της εξώπορτας.

—Ίσως νάναι ο Ζάμεσον! φώναξε άμέσως η σπιτονοικοκυρά, κι έτρεξε ν' άνοιξη.

—Εδώ κάθεται κάποιος Ζάμεσον; άκούστηκε σέ λίγο μια άνδρική φωνή.

—Μάλιστα, κύριε! του άποκρίθηκε η σπιτονοικοκυρά του Ζάμεσον. Άλλ' από χτές το βράδυ δεν έπέστρεψε σπίτι.

—Ίσως και νά μην έπιστρέψη πια! Ξανακούστηκε ή φωνή του έπισκέπτη. Σας παραδίω, κυρία, αυτό το θέμα των ρούχων. Τά βρήκαμε καταματωμένα στον Τάμτσι. Μέσα στην πίσω τσέπη του πανταλονιού βρήκαμε ένα πορτοφόλι, που δεν περιείχε τίποτ' άλλο, παρά λίγα έπισκεπτήρια με τ' όνομα Ζάμεσον και την διεύθυνση αυτού του σπιτιού.

Η σπιτονοικοκυρά άνοιξε με τρεμάμενα χέρια το δέμα. Την ίδια στιγμή κατεβαίνανε τις σκάλες ο κ. Όμπριέν κι ο Σέρλοκ Χόλμς.

—Θέέ μου! φώναξε ο συμβολαιογράφος κατατρομαγμένος. Αυτά τά ρούχα είναι του Ζάμεσον!

Στό άκουσμα αυτών των λόγων, ο έπισκέπτης γύρισε προς τόν κ. Όμπριέν. Άλλ' τά βλέματά του σταμάτησαν έξαφνα άπάνω στον Σέρλοκ Χόλμς.

—Ά, εδώ είσθε, κύριε Χόλμς! ψιθύρισε. —Όλος κι' όλος, φιλάτε κ. Όύλιαν! του άπάντησε χαμογελώντας ο δαιμόνιος άστονομικός, άναγνωρίζοντας σ' αυτόν ένα φίλο του άστονομικού.

Και προχωρώντας προς τό μέρος του έπισκέπτη, τόν ρώτησε:

—Όστε, άγαπητέ μου, σας ειδοποιήσατε για την κλοπή της διαθήκης του γέρο Φιρμόν;

—Μάλιστα. Ο κ. Όμπριέν μάς ειδοποίησε γραπτώς άπ' τό πρωί, δεν μάς άνέφερε μονάχα τό όνομα του άτυχού γραμματέα του. Τώρα όμως είμαι βέβαιος ότι τόν δολοφονήσανε τό δυστυχισμένο, σι κλέφτες της διαθήκης. Κι' έλιπίζω πως σέ λίγο θα βρω τά ίχνη τους.

—Σας τό εύχονα ολοψόχως, άγαπητέ μου, του είπε ο Σέρλοκ Χόλμς. Σας βεβαίω όμως ότι πολύ γρήγορα, παρ' όλες τις έρευνες της άστονομίας, θ' άκούσετε να μιλούν για μένα. Είμαι σίγουρος γι' αυτό που σας λέω, γιατί ή ύπόθεσι αυτή με ενδιαφέρει έξαιρετικά. Ναί, με εύχαριστεί, με γοητεύει... Γεια σας και καλή άντάμηση!...

Και χαμογελώντας μυστηριωδώς ο Χόλμς, τούς άφησε κι' έφυγε γρήγορα-γρήγορα.

ΤΟ ΦΑΡΜΑΚΕΡΟ ΒΕΛΟΣ

Ύστερα από κάμποσην ώρα, ο διάσημος άστονομικός ήταν άπασχολημένος στο γραφείο του με την συναρμολόγησι μιας όγκώδους φωτογραφικής συσκευής, με πολλά έξαρτήματα.

—Είνε θαυμάσια τά άποτελέσματα της μικροφωτογραφίας! μονολογούσε χαρούμενος.

Και κατόπιν κυττάζοντας προσεκτικά τήν πλάκα, συνέχισε:

—Αυτή, ίδιος ή πλάκα, είναι πολύ πετυχημένη! Τά αίμοσφαίρια όλα είναι κυκλικά κι' έχουν στο κέντρον τό χαρακτηριστικό κοίλωμα. Είναι αίμα περιστεριού άσφαλώς τό αίμα αυτό.

Τη στιγμή αυτή άνοιξε ή πόρτα του διπλανού διαμετίου και μπήκε μέσα στο γραφείο του άστονομικού ο βοηθός του Χάρρυ, κρατώντας στα χέρια του μερικές πλάκες.

—Όλες άπέτυχαν, διδάσκαλε! φώναξε χαρούμενος στον Σέρλοκ Χόλμς.

Κι' αφήνοντας τις πλάκες άπάνω στο τραπέζι, συνέχισε:

—Τά χαρακτηριστικά γνωρίσματα των διαφόρων αίμοσφαιρίων διακρίνονται καθαρώτατα έπάνω σ' όλες

—Βέβαια! Τό παρετήρησα κι' έγω, Χάρρυ, άπάντησεν ο Χόλμς. Είναι μάλιστα άδύνατον νά πλανηθή κανείς. Παρέβαλα αίμοσφαίρια διαφόρων ζώων και αίμοσφαίρια ανθρώπινα και βεβαίωθηκα ότι διαφέρουν ύπερβολικά μεταξύ τους.

Ο Χάρρυ τότε πήρε τήν τελευταία πλάκα και δινοντάς την στον Σέρλοκ Χόλμς του είπε:

—Θέλετε νά εξετάσετε και τήν πλάκα που πήρατε σήμερα, διδάσκαλε;

—Και ρωτάς; φώναξε ο άστονομικός, παίρνοντάς την.

Κι' άφου πλήραιοσεν τήν πλάκα κοντά στο φώς και τήν εξήτασε προσεκτικά, άρκετην ώρα, τήν έπέστρεψε στο βοηθό του, λέγοντας:

—Έξέτασέ την κι' εσύ, Χάρρυ. Θα ίδης έπάνω άρκετά περιεργα πράγματα. Αυτό τό αίμα, είναι εκείνο που πήρα σήμερα τό πρωί άπ' τό γραφείο του κ. Όμπριέν. Είναι τό αίμα του δυστυχούς γραμματέα του.

Καθώς ο Χάρρυ εξέταζε τήν πλάκα, ο Σέρλοκ Χόλμς άρχισε νά σφοριζή σιγά έναν εύθυμο σκόπο και συγχρόνως νά τριβή τά χέρια του.

—Περιεργό! Άπίστευτο!... Κι' όμως είναι έκαστό τά έκαστό σίγουρο!... φώναξε έξαφνα ο Χάρρυ, κυττάζοντας έκπληκτος τόν δάσκαλό του.

—Μπά!... Μήπως έπαθεσ τίποτε, παρ' ό μού; τόν ρώτησε χαμογελώντας ειρηνικά ο διάσημος άστονομικός.

—Δεν έπαθα τίποτε, διδάσκαλε! του άποκρίθηκε ο νεαρός βοηθός του. Όμως... κοδών τό κεφάλι μου!... Τό αίμα αυτό δεν φαίνεται ανθρώπινο!...

—Όστε με διαφεύδεις; ρώτησε ταραγμένος δθδεν ο Σέρλοκ Χόλμς. Κι' όμως, σ' όρκίζομαι στην τιμή μου ότι τό αίμα αυτό, που λές ότι δεν είναι ανθρώπινο, τό πήρα άπ' τό κρεβάτι, άπάνω στο όποιο πήρασεν τήν τελευταία του νύχτα ο Ζάμεσον!

Ο Χάρρυ, άφου κυττάζε λίγες στιγμές σκεπτικώς τόν δάσκαλό του, του είπε:

—Ότε πρέπει νά παραδεχτούμε!...

—Τι;

—Ότι ο Ζάμεσον ήταν συνένοχος της κλοπής! Ναί, φώναξε κατόπιν πύδ δυνατά, ο Ζάμεσον χτυπήθηκε μόνος του, έκανε ένα μικρό σημάδι στο μέτωπό του, και κατόπιν πλημυρίσεν τό κρεβάτι του με χοιρινό αίμα! Γιατί, ο διάβολος νά με πάρη, άν αυτό τό αίμα δεν είναι χοιρινό!...

—Μπράβο, Χάρρυ!... Τό βρήκες!... φώναξε ένθουσιασμένος ο Σέρλοκ Χόλμς. Λυπάμαι μόνον που δεν σέ είχα μαζί μου τό πρωί, στο γραφείο του κ. Όμπριέν. Θα έβλεπες τότε κι' εσύ όλόκληρον τόν τρόπο της σκηνοθεσίας της διαρρήξεως. Θα έβλεπες πως τό άνοιγμα στα πλάγια της πόρτας τό κόψανε από μέσα κι' ότι οι κλέφτες μένανε άρκετή ώρα μέσα στο γραφείο. Και θα βεβαιωνόσουν ακόμα ότι οι κλέφτες ήσαν τρεις: Ο Ζάμεσον, ένας μαύρος κι' ο ψευτο-συγγενής του Φιρμόν, που παρουσιάζθηκε τήν προηγούμενη μέρα στον κ. Όμπριέν και του παράγγειλε νά έτοιμάση τήν διαθήκη.

Ο Χάρρυ, που άκουγε, με προσοχή, τό δάσκαλό του, τόν ρώτησε τέλος:

—Και είσθε βέβαιος ότι κλέφτης ή διαθήκη, διδάσκαλε;

—Δεν υπάρχει καμιά άμφιβολία γι' αυτό, άπάντησε ο άστονομικός. Οί συνεταίροι του Φιρμόν γνωρίζανε ότι ο γερουλοεμπόρος είχε ένα κιβώτιο γεμάτο από κοσμημάτα και σκόνη χρυσαφίου, αλλά δεν έξεραε που τό είχε κρυμμένο. Είμαι βέβαιος γι' αυτό, Χάρρυ. Γιατί ούτε σέ μένα, που μου ένμυστηρεύθηκε όλο τό παρελθόν του ο Φιρμόν, δεν άπεκάλυψε τήν μυστική κρύπτη όπου είχε άσφαλίσει τόν θησαυρό του.

(Ακολουθεί)

Σέρλοκ Χόλμς